

už, je to většinou jen jedno slovo. Větší rozdíl proti Johnovi bys těžko hledal. Vypadá pořád velice nešťastně a já mám strach, že to tak už zůstane.“

Kmotříčce víle se po tváři skutálela slza. Vytáhla z kapsy roucha kapesník a otřela si oči.

„Něco ho přece bavit musí,“ namítl Hans. „Má nějaké zájmy?“

Kmotříčka víla o tom musela chvíli přemýšlet. „Čtení,“ řekla nakonec. „Pořád čte, zvláště literaturu z tohoto světa. Je to jediná věc, která ho zajímá, nejsem si ale jistá, jestli z toho má *potěšení*.“

Hans o tom uvažoval. Jeho silnou stránkou vždycky bylo děti bavit, ne napravovat. Představil si sám sebe na Lloydově místě a napadlo ho, že něco by ho přece jen probrat mohlo.

„Možná, že nestačí jen číst,“ řekl a tvář se mu rozzářila úsměvem. „Jestli ho zajímají knížky, možná by byl nějaký způsob, jak tu jeho vášň rozšířit.“

„Jak to myslíš?“

„Jako mladý spisovatel jsem dostal od dánského krále příspěvek na cestování po Evropě. Projel jsem celou Skandinávii, Itálii, Švýcarsko a Anglii, než jsem se zase vrátil do Dánska. Neumím ani vypovědět, jak nádherný je to pocit, vidět na vlastní oči místa, o nichž jsem jen četl. Všechny divy, které jsem viděl, se slovy doopravdy popsat nedají. V srdci mi po nich zůstal úsměv.“

Kmotříčka víla si nebyla jistá, kam míří. „John tenhle svět taky miluje, ale vždycky, když pozvu Lloyda, aby šel s námi, odmítá opustit svůj pokoj.“

Hans zvedl prst: „Tak ho zkus pozvat do světa, který se mu *líbí*,“ navrhl. „Co kdybys ho vzala do příběhu některé z jeho knih? Možná, že to, co čte, ho zajímá jen trochu, ale kdyby skutečně viděl všechna místa, jež odtamtud zná, jsem si jistý, že by se mu úsměv vrátil.“

Kmotříčka víla hleděla na vodu, jako by po ní právě připlulo řešení dávné záhady. „Ale jsem takové magie schopná?“ zeptala se skoro jako v transu. „Dokážu cestovat mezi říšemi, které už existují, ale jak bych je mohla vytvářet? Jak bych mohla oživit psané slovo?“

Hans se rozhlédl po promenádě, aby se ujistil, že to, co se chystá říct, uslyší jen ona. „Možná bys nemusela nic tvořit,“ řekl. „Co když každý příběh, který kdy kdo vyprávěl, je jen říše čekající na objevení? Možná, že štěstí není to jediné, k čemu máš hledat klíč.“

Ta myšlenka byla tak lákavá a vzrušující, že se Kmotříčka víla svých možností téměř lekla. Co kdyby se opravdu dalo cestovat do jakéhokoli příběhu tak snadno jako do pohádkového světa a do Mimosvěta? Co když má moc změnit každou knihu v portál?

„Připozdívá se,“ podotkl Hans a rozhlédl se po ztemnělé obloze. „Nechceš si se mnou dát šálek čaje? Tenhle rozhovor mi velmi připomněl jiný příběh, na kterém pracuji. Jmenuje se ‚Příběh matky‘ a –“

Podíval se po Kmotříčce víle, ale ta se mezitím rozplynula. Hans se musel jejímu náhlému zmizení zasmát. Jeho nápad byl nejspíš dobrý, když tolik spěchala, aby ho vyzkoušela.

Následující týdný měla Kmotříčka víla napilno tolik jako snad ještě nikdy v životě. Zamykala se ve svých komnatách v paláci a bez oddechu pracovala. Bylo to, jako by vymýšlela nový recept. Hledala přísady, které mohla zkombinovat a změnit jimi Hansův nápad ve skutečnost. Četla všechny knihy kouzel, knihy lektvarů a knihy zaklínadel, které vlastnila. Studovala černou magii, bílou magii a historii magie.